

alla inße Guds och Lamens Kron, och sätta
cas härlighet och glädje.

Gudsken befriar och hūa tjärre ifän ast
ängsligt befymmer om sina eferhuvande rodn
net. De lämnar den icke efter sig uti en ond och
farsig värld, men Jesu son fört den med sig
blod, Jesu son har en annan önnare och sätter här
icke för den han lefver, och är bonom anför
tro generera värden om deras hjälto. De
lämnar nu oftä sinna rodnier efter sig uti anned
som på sitt förs beskaffade sin unglinge Johannes at
lämnda sig om sin färtiga moder Maria. Fall nu
besluta någon at antaga sig en lörjen om denna
världen. Därfore tagu de med sittlet offred af
de sina, gifwa dem sin sida vänsignelse och fassa
en bvars beständiga önhet och trohet de äro
fäligt förförade.

Om Herrans tjärre då utan ridska
och berömmar, så hänter det Herren dem den
man får, Gud se lof! te här och där hänta
välkomma männen, hvilka emottaga dess
budskeet sijom en ejerlängtad nöd, gä sijom
rönöga barn hem til jn Gader och funna upz
Den är min roning. Christus är mit lif och dö
terbet som ses hos en träd, när han slappit sina
bojor, en rödt dagskrut, när han om ofionen var

emottaga lön en gå till hvilla, en mårdrings
man, som genom klippor och bruksande väggor
bumit fram till hamnen, kanna munterhet fåe
nu. De anse sig sålen måra lit eviga och fä
liga hem; man fort åro de framme, där de få
se Gud, läda sin förlöftare, fåssja sammet, ex
hvarst det går och af Honom ledes til lefvande
vattufällor; man fort så de bira sina frvor,
mina i det hvitta fillet, och deltaga i ringstarnas
och Helgoness löftningar; man fort åro deras
hållur utagne uti dödenom, deras ögon ifrån sät
tar, deras fot ihän fall och de få vända fot
Herranom i de skjundes lande. Intagen af
detta lefvande hoppet, för man underviden se des
ins hafslöntna baon lyfa af frago, med leende
minner avlanta de linförolsing och hungar. Min
förg i frögs förrändla är, txe jordvill
hyddan lärce et Paridis Gud mig bestift,
et eröigt lif för detta min ögon öppna var
du Har, jag lif i boden funnit här, så har
all förg en ända.

Mösta Herrans tjärre Gud rimodigt och gla
de sin Herr, när han kommer med dödsbuds
föpter, så emottaga de Herren med samma vis
mudigkeit och glädje när han kommer till Sör
gen. Olivetslige de männen, som på den stora
dagen Hela mänskor vänt levergen, faller döder
och till häggarna flyter oö och detta är alla
otragnas bliffridelsefört lott. När Jesu

ryggen och roandrade sina egna och syndiga mä-
gar, nu föruntar han till dem i vrede och de fö-
ra förtipplig. Men dock hvad **H**u hinnah höres,
af de tjuvrena som igenkänt sin åtskade **H**er-
re. Han offrister dem från den fördömda hopen
af sina fiender; Han bedrar dem med rum på sin
höga sifo; Han har fullomligt och evigt glömt
alla deras synder, fel och brister; Han lämner der-
ras tro, deras värf, deras rådom, deras gär-
ningar de sätte ned de först; att det goda de gjort
genom. Hans nåd ibegommer Han den vassiga
nade Domaren så noga, att ej enda böggare
vatten, som de i Hans namn gjivit åt någon af
Hans torrigha mänen, blifver förgäten; Han
faller dem från Vaders väsignade, tildömmar
dem et evigt rite, en ifön frona; de fölta få föl-
ja sin Emmanuel triumpherande in i Himmelns
då kände Tropp och här sebla evigt fröddas i lef-
vandes Gudi. Det är dock visestigen felat, att
min Frälsare gör denna saligheten mer och mer
lefvande och mig i mitt fattiga och olla dina
barns hjertan, det är feligt att finna i trone sijn
mig intet felat, att jag hos Dig, o Jesu
Christ i evighet fall delas, med tina Zel-
gon glädje all, bet samma nu och altid
stall, alt hvad mig brister hela.

Zillämpingen.

Sag har föltes genom **H**errans nåd fö-
restått **H**errans rättfinne och matande tje-
nates salighet, mit deras **H**erre kommt,

Gud

Gud se lof! vi finna med välfärhet lämpa
detta, som mi i enfatighet talat är på den
trogne och gode **E**kenaren som mi ingått i sin
Herrans glädje; i hredden **H**äradss-Proosten
sätter **M**orua **Z**ielbo **H**ärad och **K**yrkobereden
mid **v**eda **H**u kieberga od **K**ringtofta **F**örkun-
tingar, **H**ögkronwörde och **H**ögslärde **H**err
Samuel Arsenius. **W**inten intet R. 23. at

ing stull vara mangordig i hans berättelser
der, nej! mid en **C**hristens begravning bör Guds
och Frälsares lof förmålaft höras. **G**år
salige **G**ud i det himmelen, där
han nu är ingången, intet annat, att beröme
una sig af din jäm **H**erras nåd, den rättfär-
dighez frona han fått nedlägger han för
sin Frälsares fötter, och invidmäter med alla
förlöshede uti denna bestämmelse: **L**aunet
kom bödade är och igenlöjt off Gudi med
lit blod, thet är allena värdigt att häf-
va kraft och tidesom och reisent och
färhetet och åro och pris och lof. **A**pocal. 5.
Zag mid då allensö föga att mår Arsenius har
varit och helse åtid med bönjufret åtfört sig
vara en stor, en fattig, en usel bonbare, owardig
at båra barna, namn och fultos en **H**errans he-
muer, men tillta en sundare hvilken barnberättigheter
är wederfaren af **H**erranum. Guds unde för-
florade för hans torrigha och frängtade hjerta
den förståtte **C**hristum. Han lärde den rätta
viseherren, den visheten som är så svart til att
fatta för den högstdiga mämlifan, nemtis
gen, att fördnielse würde syndare bli roa

rättfärdige och salige utan förflyttan af Guds nåd, genom den förlösning som i Jesu Christo steds är, hvilken Gud hafver sett til en näderst genom trona i Zans blod, Näm. 3. och ifrån den sunden fastar han sig drifigt med att sit etan de i Jesu armar oö med en ensadig Eva omfattade Honom såsom sin enda och tillräckliga Skärtare. Nu bieb han et Guds barn, hans ristredshålla och förmöga hjerta valde Jesum til sin Herr och denna mässignade Herren förmynde honom genom sin Glorie, renas de honom i sit blod, oö beredde honom til at vara sin rättfämige tjenare. Han var en gungat tjenare, som länge åtta sin frora Husbondes nädebröd, sånge lefvor i Hans Fäta gemenskap oö störja Deten af sin nog långa lefvöd arbetet i hans ringård. Han var en nogen tjenare, som inrympad i detta vätta kyrklandet Christo, buriit mögna och Herranom behageliga frutter. Han var en ärfaren tjenare, som sself lände det han predikade för enöta, hest gatt den vägen til förhet, som han misde andra betingade fäder. Han var en beprövad tjenare, hvavas tre krispolt sittend, såsom guddet i elden, genom beverjehanda imborres och utrovrites bedröver. Men var en litia och modjam tjenare, hvars hufvudändamål var, at, genout Hans nåd som är mögt i de sagor beskriva i sin föra Guds och Skärtares åra och föra många synder ut. Hans nädes bräffrighet. Jag mer, at härdeo flera leföende rittmen nära

råvärvarande, som kunnat intyga, hvuu något, hvuu gud, hvuu mild, hvuu munter, hvuu outträdelig, hvuu lebende och levinnande den ras & karare var, när han sicke bepröva för dem Guds överflöda nåd emot föndare, Skärtaren oö Hanc evigt gällande förtens, Hanc far, hans blod, Hans fors, Hans död, Hans begräffning, upphändelse och himmelsförd, ja att hvad Herranvånen af Faret gjort och liat till förtoppade sondares skärsling; när han sicke visa dem den enda och råtra ordningen i hvilken de formia til Jesum oö med ett varmt hjerta omtalat den salighet, som Han finner sina frugna. Gud He lof! Han har oö intet arbetat färdigt; han har redan råfat fleva inför Gudsens Chron, och mänga åro dömt i detta frammande Landet, som mässigne honom, men lifvölt tufende gångest meru wälsigna och räcka Gud, och sin Frälsare för det ljas, den frost, den tvist och vee. Denqueteflese Han meddelat dem, genom denna sin trogna Skärtares tjuft. Dagg mit intet vidförligt befrishoo hans lefnadsfatt och umgängelße island oö, utan endast soga, de dygder som gjorde hans vandel lyande moro inter hans eare, utan werflingar af Herrans nåd, verfningar af den Gudomeli- ga kraft, som Jesu blod har til renning, til helelse, til Godalighet hos alla mannlöga syndare som litigt och med glädje hämta detta lefvande vattnet af Zions hällbrunne. De många, sel oö brister som hifvit

försporre hos honom dro Gud se sofi intet-beller mer han. Det i Christo försonade Suden har förtärt sit barn alla förseer, Husbonden har eftergivit sin tjenare bete de stora fluds, alla hans sunder, missgärningar och öfverträdelser åro fastade i haffens djup, de förla eldrig mer ihogtonne mårda. Qui Qvarn, med Broder, var medtjänare har gitt till sin Himmelsta hem, är kommen til de trygga bevingarna, den röna rosligheten, til frälsens land, til sin store och diffade Svidfärste Gå. Gav då väl vår Fara Arsesus, Qvadarna och Helgonen frögda sig, at se dig nu ibland himlakamma medborgare och Guds busfor; dina vänner förya föver din bortgång och lämata efter at få räfa dig i de fullkomnades Skrämning, dina omvänner, om du hače några, föla nu tyfna och blygas, och jag som nu härställta fasta den förtja mullen på din nedtagna handa, beröstar dig denna jista tjenen med et blödande hjerta.

S Hans förfjande, Meta, Barn, Qvhörde och Qvarner! om i häften upfvilts hans glädje och som jag hoppas på et lefwoende fält hämen Er Frälsare, så är jag mis om, at Z ej hänen vid detta tisquet Er Hesus nad, kraft och wederqvæsse, jag är förlorad at Z sätter med Job: Zvarren grif och Zvarren tog, vanskadt varer Z var

rants namn. Job. I. Jag är fäter, at Z ej glömmen bort honom; huns ömma farlef, huns hulta omwoðnuad, vänliga ungdomslef, vänimenti, förmantingar och de målfignesfer han givit Eder lura atcid blifva uti en fæ stanze för hos Eder. Kommen då ihog honom, för att ruffa ödmjukt Hæven för alla de är och dager Han förunnat er et så lufligt och upþvige geficit föllskap med denna Eri nu hengödinga Qvarn; kommen ihog Hæton, för at uppnurra Eder at förla honom och med trehet gå i Frälsarens fotspår, så felten Z en dag, då Z genom vrona på Zelium kommen till Sæernes landet, finna igen demu vannen med meua glädje, än Z nu med förg lätit honom fara.

Z, som warit så lyckelige, at vara hans ähövare uti dessa Svidkämlingarna! Jag hopen pos och givt mig förfärad, at i lännen med en öm fändt huvad Z förlorat, genom derzna Er målfignade gästares bortgång. Hems busfan, Hans bärer, Hans funder och tärar för Er, at Z alle männen genom Zelium förliga marada, äro i ämmele inlär Hæras nom; men Hæren wer öföd och edra egna famureten funna mita, kuru voda han wunnit sin hjertesiga busfan. Man har förmodes liget ordet, at läng om Eder som Mautus om den Qvintissa Svidkämlingen: Dar äro många cubigen sjuet och stroaga islander, och en stor del hofwa. I. Eri. II. Z fö-

Intre hundare! Nu har den manen tyssnat, som så ofta oroat eder uti. Er olyckelisga syndsinn; Eder farare har inte haft den glädjen, at se Guds ords sida, som han infatt, båda sända fructer son. Källaren myt hafva; men om Guds förfar utpräkat Er farares stuckar, sa blystrar jag, at nu näden mätte väcka, fatta och leda Eder til Jesum. Ta at Guds förmögen efter honom. Nej! hvad fälig glädje hatt det icke blixta för honom, at råka Eder den här ansett från förlorade, ibland Guds och Länsens vänner i himmelen. Guds bedrövade och besyrnade syndare! Guds intet mera hava den na. Eder farares upmuntande och hjälpa tal, så han inside Eder til Gundrens innan, at hos honom få medverkelse. Men bönen intet fört före mycket. Jesu lärver, kommer til Honom; han är Zions rätta hjälpare. Hans ord dro ande och liv: Han både vit och icke känna Eder en rödlig signad hushållslese, en fälig ro för edra manas farens minner! Jag mer at Eder åtförde gudars död, där Eder ömt til sinnes; men Guds liden ju intet nu ifrån föra hans glädje gez non någon obälig flagan; nej vaughen Härren kan fär den tiden han behagat råda sin. I äre mittas ibland eder, omten honom en rödlig synd för sit myckta arbete och mästör för sin undergivanden: Zerren lärver

Gudeligen vändar ja mig till Eder, minne värdfasse och Färlige Minnesbröder, hvilka vi här dro tillfades; tilliten min, at yttra för Eder mina hjertans tankar. Qui vela ut föverlanna är hit hitta hielorum hyddan af en världig Minnesbröder, en Härren Jesu mire. Nej! at denne rövande förelämnad måste väcka mig och Eder, at i dag intide Härrenom, fövervågt, huru vi tient den födaste, den bäste af alla Härren, huru vi förråttet det dygra Minne, som Däverherden idar försäße Jesus of onförtrodt. Rommen kara blyder, lätom os följas åt fram sig förlämnad betrygga. Kärleken os onförtrodt. Rommen kara många fel och uska om förlämnad och mästör. Vägen os blyder, den eviga Guds formen, at vana os mera och mera i lit

3 andre R. 23. som ären här nävda kände, G hufven hörat at ingen annan är förtur än den tjemmen, hvilken Härren finner värlande, nio Han komme, act! at dete mat på edra hjerten, at i alle mäster öfver känna eder. Er råta Härre, antaga den försäfisa Jesum för. Er Konung den i distrikto, du och följa visheten och fatta detta salmoschäflika beluter: Jesus förs är all min ar, och hans min är min Mat, ja! jag har mig förefört, jag vil Jesus sinhet blyra, bedre lida at föraer, än behagja världens præte.

blod, och gifva os et mytt hjerta och lime,
my kraft och välsignelse, til at förhåriga
Hans Namn i bland syndare på jorden; Ha-
rans anföre, att med en my och helgad if-
ver präfita i sitt värta sammanhang och orde-
ning det fästa och allena ifgivande Ordet:
At Gud äfstat syndare och lände sin Son i
världen til at fråsa det som förtappat var-
na at hvor och en som troer på Honom soll
icke förgås utan få ewigersigt lif, idom ob-
råga os fram, såsom rätta Jesu Christi
fridsmän, i specken emt fienderna, som hem-
ligen eller uppenbarligen sön i våra tider ödes-
lagna Herrans ringind och förfingra Tröle-
förens silla och Hela Hjord; satom os dina
stig råga på Frälsaren, ty friben är intet
var utan Herrans; det fall då med gråbie
kunn sagas om os: The wonno, för
Lamens blod Full och för Hans mita
nesbörde ords Full. 2poc. 14. Herran
fall då årfanna os swaga och ovidige fö-
ra tjänare, rodfigna vårt arbete, höra våz-
ra succar, råtna våra färar, ja syndfesta
fyrka och leda os med sin nad och anda, så
at vct wi få den vita och färliga lön som
Hon har med sig när Hon kommer.

Hvad och en sjuke då till slut.

Min Jesu på Din stora näd
Om jag mit hopp har fått
Hjelp mig at vandra i Zitt råd
Bånd ell ting til det bästa
Gif lärle met än jag har haft
Lit Gud och til min nära.

Gå fan jag når, het icke Sig
Mig til min Gård sänta
Från hemma världen gladelig
Up til the hyddor manfa
Som Du har utaf evighet
Som tu givit utaf näd beredt
Medt öfver mänisko tanke.

Gå fan jag når, het icke Sig
Mig til min Gård sänta
Från hemma världen gladelig
Up til the hyddor manfa
Som Du har utaf evighet
Som tu givit utaf näd beredt
Medt öfver mänisko tanke.

Hjelp mig, min Jesu, flyre mit hopp

Håll mig fast vid Din kärna
Och når fullbordadt är mit hopp

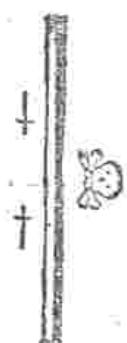
Gif mig en evig dra,

Min häl uti dit stöte tag

Min fröpp utta på Domedag

Dåndig fröjd besöka.

Min i Jesu välsignade Raum.

DE MONASTERI

Svenske regna uttrande i Christen, så
måt son de esterlitterer den Heliga
Hijorien lämnar om Evangelii Predikan, ibi
fin fydestigen, at chren ordet öfver, ale fullle
förstunas, trödai ej alla negder och vrter til
alla tider varit förfelige till Guds rikes an-
nammande; och i sådant fall för någon tid
inlett umbära Christi Evangelium. Men och
trödus om, at så hant den mide Jesus sett
en Det hysa förra eller mindre mängd af hys-
far, på hvilket han funde utföra sina frids-
tanfar, har han snart ditsyntht sina med an-
da och Kraft utrustade Zelare, at visa och
leda dem på salighebens väg.

Cannna wiſa förhållande vore dimit,
hvoraf den kärleksfulla Människvärlden eft-
ter sit allvista förutseende finner, at ingot
tan uträttas til Christi riddning, förjer han
som sin Hjorts Överberöde occhia hvarat där
före, at dyrka hysen med Herdar efter hans
egit hjerta bendlus.

Detta sades en och annan Det hyses med
resvare, som vis Christus förfära Guds kemi-

na efterföljare, som af britaniske råder til sin Gräflare, under ständigt seende i tiden på bosom åro uttrödligte at vinna Gjälur; Godre det blundt, ja högst obiligt bely stadsamt, at anse sådant för en blott tillfällighet och händelse; nej! på H. Christs någått sitt månighets rörs måt upmåtkamma sätter, härra därav ny anledning, at beundra, wärda och med brinnande los beprisa Jesu vändiga mäntiförärlie.

Såt en församling som särdeles längre tid varit bemådd med en sådan Herde är det föhögteligen vid hans hemfallesse i sin Herrs brolla och glädje icke beller tillräckligt, at blott fälla de billiga råtar, tänkan af hans safvad utpräkat; utan att hyskaose of honom, förberedes vid hans grift; då en hvar på det tilligaste upmanas, at vannina sig den nöd, hvemmed han varit utrustad at båra fridens ord i bland dem; måsse ju hos alla för Guds arba syncke hjertan wäcka vise värtiga och öma samhetsfrögor! 1:o Var jag varit och är lag ännu mit Gräflare hjerteligen tackfan för det Evangelista Ius han ståndt berna Drt och äsven mig genom den hemfallade Läkaren? 2:o Var jag härav gjort mig den myta för min arma hjäl, min Jesu påfylldat, med detta si Evangelii vitnes jämte ibland os?

Se wi nu dero här församlae at til hyskaosader beteckna Jordöfa quorleförne of dessa mårda församlingars difläde och ömt sätnde. Herde hvisten som en trogen H. Christs Jesu tjenare särdeles på detta stället vid paf 34 är aubetor med Lindans besväring: så churu beha frägor du nödige för något hvar, satt hörte Evangelium, torde de dock nu gifva hemfallade Läkarens i lissatiden varande sibbare under tänbara förgen öfver hans förlust någon anledning til en med välsignelse inför Herran enstid helse pröfning.

Hipad förra frågan beträffar om Tacka samheten för Evangelii Ius genom dina till särdeles utrustade Läkare för mäktas; at så för detta soun för alla nädegåvor fan men mål utrycka sit tacftamna hjerta med innerligt los uti bön för H. Christon: äsven genom tillämmande i större eller mindre fall stupers Psalmer och lofslanger. Sådant ofta da det higer ut uprigtiga hjerton, de Jesu i missigen et lust offer; men för den inben at han hafver vässignat en Drt, med sit af Ius och trost betecknade ord, mäste mit tacftamheten gå vidare. Och före Jesus vänrar och darsöre med lust rätt: Vi Gjälur med begär och hundser som en löfbar frukt, emotaga tissoordet, den sämpa. Det de som en dor ohs lära märe

dera denna svaga hensökelse: Menne hava
af hämpta diupare inficter i hans nades bus-
hållning blandt mänsklor: Och at de ida oft
Detta lifigare intända och uppsöga kärheten till
honom, sön rättat osä armä mänsklor i Dö-
den; och af sunna Färre ännu sätta brimane
mände, fogar så härliga anstalter nu mäntis-
ffores hälu-mål.

Dina och af Guds ande vörde hiettan,
inse snart med blögsel sin fluid och sit tilbaka
Häende i en ladan tæckamhet, särdeles näre de
franc ot brottligheten vid Sunna fura frågen.
Därjämte är grundad i brottligheter mot

Den sednare, beträffande Lyttan man
gjort sig af det ymnoge utslöde ordet. Här
glömmne jag ingen. Har ordet ej fört gora minsta
gåvor, så har dock Jesu för sine nads an-
harter ej haft minsta frägd; ja den tän kam
fitt löfte af Jhr Sader om, har blifvit honom
berövhad. Sunna sig ladan Gjökar ej haft
med diupaste förg öfver ords, sbrastret och
är deras dem fördig som komma till dömen
alla dem som ej mynit lydige märs Härres
Söfu Christi Evangelio.

Gjöltur åter sen valt fricat sättnar af
dröd, men ej förrän till full eväxethet of
Ded Frost, finna färt, om Guds Kunde ej ej
får böja Detta kärheten att Deras tubaofläne
företuren af Lutets hörande, utan at det fritt
blifvna dem till Ljus och Ljus, Zöje sig sader
ne med Djup blögsel för Jesum, han är nös
Dio och barnberätt, och hans blod et rie fäls
la till fädernas uppländande när man redesigen
till lato emmåndu lig.

Jesu bensdade, kändade til hans gemena
upp genom denna ofredne Lärarens tjeest,
men dock af den Helige Skade härlig i större
hierde-högnhet kända sig vid att fricat
brottlighe; De kända diupare sättnan öfver
hävarje slund, De försäkumat drada föft och
frast ut Det förfurkade Ordet; för mänska
af den lise denna fräga säledes en anledning
til svidande tänsla af uppresta hierde-för; men
ace! detta är en lora efter Guds kunde; Den
angror man ej to Jesu hälft och tillredes
frälese blixt så mycket ritare och fuligare.

Med de tanter och succer till vole luke
Söne! Det anfördde gifver ännu till, icelö
rat och fästa mär uppmätskäret på denne mäne
falsmade Herdes lefnad, arbete och foltan his-
sverks. Denna fära skrävere och skräcia vön-

gerna fina detta ihålligt, men som har ej heller efterkannat något uppteknat härom; mäste voi åtnjutas med denna mindre fullstämme liga efteråtelle.

Nu i Överåsom assisterer, i lifstider Probstens övriga norra Sjöbo-Härads, samt Kyrkoherden vid Huseberga och Töringtofta Sörfämlingar, Högbygdsvärdige och Höglids Herr Sandel Årasius var född i Härlanda år 1720 den 23 November; des Fader var Probstens övriga Huse och Björn Härad rader samt Kyrkoherder i Härlanda och Björzon Herr Magister Jöns Årasius och Mor den Sv. Christina Trottus; Estet om uppförskan af detta sinc tva Gårdar i att fromhet od. drögt, tridades han vid 15 års ålder til Academien i Lund; hvareft han harde lyckan af där varande namnlurige Färne åre inhållna grundlig infigt i att hvad Präster ännun tarifa; men havad förfämligast rott i zine är njuta den oforgäleliga Biskopens Doctor Rebergs egen inspection oövward; den erfarenhet som hos denna Guds manen teckne, de praktifl underhållningar som gafhos, dels om egen förfämlingens dels om anförrget för andras hålar, belödiggadt med färder les unda och frukt, trängde daupt in i sällig Herr Probstens hjerta och invärnde hos honom eis och mit at måga lif och fruffer före att medelti eldet förfumande röma Gjälur för HÖGKVAN.

Denna nitipa Beskats fallnade ej under några års conditionerande; utan valte sig i full dug, så här 1742, på Fallesse af sin vare Fader, son föc hig aldrig ej mer änne godo tjent, Probstens oövrlita förföringar des et varo vice Pastor i Härlanda och Björzen Sörfäml. Hmitter ombyte han till desha Sörfämlingars upbyggelse till Södrens föd 1747 och idan intill nedre och längre Prästers Vacance på 4de året förelod; då han af Probstens Homma tillades til des bistrade i Gråmanstorps od. Bredby Sörfämlingar; men flyttade från förrordnado Vice Pastor til dessa Huseberga och Töringtofta Sörfämlingars paroch hitt om våren 1752.

Förfämlingarne intogte of det lifafrican De Evangelie denna deras körne den före drog sätte och fingo Kongl. Maj:ts nödigta förfrörra, ot då huflige Kyrkoherden Herr Jöns Malmqvist frälsöde, så denna sin körne he Vice Pastor til desh efterådare; och som mände Kyrkoherdes bödsfall i det lamma huset, utom innan några mänter däröfter minne gen den 18 Januarii 1759 ollevarldigste Gullmogen på Kyrkoherdezämbetet vid Delske Missionsga och Töringtofta Sörfämlingar; hvadzit Giflets äldste Biskop Högvärdige Herr Doctor Cæstus är 1782 dödtes soga Probstes fulmägt och förförande af Probstie Vicariatte sverträttande, under då diant lefande Probstens Trelle sufflyghet; hvilket följande året

genom nämde Herr Probstes dödliga frånfall, se beledsagdes med fulla förråndander af Contracts. — Herreprobstes sällan öfver detta notis Queso Hårad; hvarigenom fört deana dittröreliga läraren öfverdes et myt felt til angedant arte, men tyller och givomt qiven ansening öfverades, i en tid och vid de år de hafte hörde anhörige, mänter och äldre märtare blykat vore sålige Herr Probst meri hvila och ro.

Hvard hela sätig Herr Probstens 34 års ga qünberts förvaring i deka församlingar angel, tau til Örebro Qælu pris, som utrustat detta fin Örebro med sā färdes gäfver, sähande i summas sätgas: **Z**uimande af kyrket till sin Grävare, som of nöd dragit börom hief ur mörhet til sitt sälga sins, har denne int kyrkade gävare med ala kyrkter arbetat på Guds rikes utbreddande gerian rätt minna Örebro värdshus i de beton anförs trodde förfolningar: **S** de offentliga spres döningarna och Zaten låg honom dörförde alz, förlärt angelikatt om hertat, at förfuma det saltagörande Ordet ejter Qælu förekrus wö i häns eckelstad; hörat herte han nöd hos Zærum sätt, och ramslide i häns draya namn Öfrüten med flit och hundrande besöker, at frändigt se och sätta att incru suis och frukt ut denna offecbara lifställan: Dette verkande i Qærus hela ord blef honom aldrig mindre angelägt, utan tistog minnade Faren dämt, ja at under hesso åren alla mästriaa,

legheter, och under sista hufviga lefades aer de få minnra sünderna hyllet upphöra des. — Sif fa icke hantande och öfnae till det lifghvanze Ordet ej blef utan vädigelse, det beröfe den Kinda och Trost, hvaremed Qælu Evangelium af honom föredrogs; Det öfverpunktade och intonade som betedsgaude Hans hörnminne til de önnu vifjorande & fölame, er qifna, att på den den fallona de Döveherdens röf; den sista uröst och me derquæckie som de betungade och befymnde finco smida, när han föregåde den Qælu i sitt blodiga förfoniings-väret, som enda grunnen till deras friid; samt ånteligen den mot Kraft och nöd som blef vidhöjd i de benådade Des hjerter, nöd de hörde och földe Hans beprövande anvisning at fridte hälla sja lätt til Qælu edr eldrig lifppu könomen och Hans förlöning ur sittet.

Camma nit och angelägenhet om Qælu komes frånskila, sones i häns råta och trågna konfo, och Huds förber, där han ej allernot arbetade på redig och af Guds Ord gurnde häm inkuntrad Östighets-kunst, men vee på en sann Erfarenhet af den kända lärnings krafft.

Sine Qælu-bell, som churu nog besvärige, och öfven under minneskanna Tora föter nog sädige wat han aldrig uttryckte,

Så se sit Husföles mät så sotom ömt
var hertar, at vid dageliga hus-tribagter
na, ej underräta hälla råvande undervoisning
och förmansings-tal, hvaref och i många i
allehanda åren der diffonitie åhöre, ämbo
möchte mästigenesse.

Ej mindre myta, hämmade hans därför
åhbrare, då de så i alltchauka vägicor mät,
som särdeles i Göta-betymer, setté hans
enfildia råd och samtal. Den infigt, den
erjaretet, ocy det of Göta körte intagna,
hjertat, som här förmant, råvande elje mure
trade körver mät mångom oför gäretat.

Härrit kan läggas, det Chivaron hans föra
rogne och mårner ringo metta hest liet men
Göta hest sikt och emottagit det mäkti) de
afsväriga förbörner, hvorned han lade sina
åhöres Göta-mät på Överherden bjer-
tar, dess dageligen dels vid särdeles betyme
rände tifallen, dels oft i de tricende stunder,
då Det såg ut, som det utlådde ordet ej ville
bara fruendt.

Med et ord: Christi körle bref honom, at
ej i något mät spara eller flona sig, så snart
det vörde Götlarnes mät; hundan hon oft
under sista halffa året, då flere anfall af
den suffdom, som blef tillfälle til häus uppe
lösnings, redan medtociit be mästir troffemta dock
ej funde afvällas från, at fördelos om Göta
dagane för sit Husföle och sine tillrunne åhöre
käga de omtalte Lindadtsklunderne; och mit
man härför ville åjäda med färglämning af

ett mäktiget sådant varvigen medhöre, wat
hans vtrgander: Zug ut ju för ingen annan
brofar hör, än är arbete för min Götre
räkning, brosöre fulla jag då fröra mig, fåt
mig getu detta illa, efter jag ej kan mer.

Undee lärum trehet och möten runtöfse
ligt bemödande, at mera er gagnade Götu
tjenare, förtödes dageligen hans egen hjerte
ödmjukfer, så at han under förtroigafe jäm-
tal med fina rövmer, alid åtfändde sig för
omtigt emeden han ej gjort mer än han dorft
göra. — Men, slet! här detta Göta tjenar
ej hest räknat lit arbete och juve förtjen-
ster, så bor Överherden dem alla upptednade
och hos sig befrufne, och reban miti honom
så se och undfa den sätta hörlijhetens frontan,
där de många återlöslets manu, som genou
Hans tient nummis uit Götu ägndom, ut
göra förfliga ådelstenor.

Men hävda detta mädra Götlantingar
ordet satna och begräta Göta Provin, som
en trogen åkare; så lärme Dels hörnäffe ej mät
fa och Zinn.

Görlu gännen ingif fölg Herr Husfölen
åt 1742 i Däffrad ågora förbund med Tungs-
tein Thura. Revision och hude med henne en
tuf kummilefaco, som dock ej incoide längre
än 8 år; to denne deh ylra mäta händanfallas
dels redan den 29 Junii 1750. Detta ågöre
föp mästignades med 4 barn, hvaref zinc
Övre ruden för längre tid fält gä dit där be

Skrybter glömmas; men i Göteborg i Dottre
ämnar hörde. Gören Härvadsböringen öfver
Örbergs Skallar Råtindö och Sudhems Här-
vadet i Österbördland, Herr Georg Aker-
stus hör i ägenterup med sin Sjt Braxa So-
nia född Eringsberg sättnat färlig Prohver med
sina förra hustrur; af brösa i domet, zme
kvara. Dottren, för mera vetter genom åre
slab mafas frånfälle i djuaste förg förfälle
Göte-Gru Cneustens Eluosora Ausensie har
under lärligt här ägenterup med Sandberg
mamen i Landserona Herr Nils Axon Ennes
ägica sättnat sätta Herr Prohven med 4 Bar-
nabarn af hvilka sic et offentnat och zine lef-
tor jämte sin hustru Modet i dubbelt förg.

Efter 18-årigt Göttungez ständ, fridde sic
sig Herr Prohven den 23 Junii 1763 andra
gängen i dala förbund med Fabriquens
Stockholm Herr Jossas Sjöborgs ejerklamme
Enghet Erisauzu Stora född Wern, nu
Djur förfördandia Gru Göte-Prohven; hvilka
en läches för andra gängen satt hämns röd
den känd bedräfvande lättaden afstöt och affrad
Göta, men den mida Gören af hvilken detta
föddt är och den som hörjat vara Götors
och mörtsjös tillförete troft och det; Han bleste
iifr i attid sitt löften fördeles mot dem, som
bukt volda höra hörum til. Hanc omni puer
ca folt läches och hör med sin fräffiga bugg

R. H. Reddick

John H. Clegg, Jr., Oct. 10,

Eduard Roter

Light, La for Yita; Hayak, Rofon
Cape, Rofon, Rofon, Rofon, Rofon
Light, Rofon, Rofon, Rofon, Rofon
Rofon, Rofon, Rofon, Rofon, Rofon

Acme
Berger 2000 ft. Regress

For father of Magd. Schaffers

Den Penn gæn de

Hævning gæn for ut a tækkæn gæn

Fugtig gæn for ut a tækkæn gæn

Den Penn gæn de
Gæn for ut a tækkæn gæn

Den Penn gæn de

Dr. Gray's manuscript, half for the use
of his family.

Mr. T. H. Mann; on way to Marion Co.
Bro. J. H. Green on his return; Party here
with him, and you all! Oct 1st back in W. Va.
now back home; have been doing
no business, & on my return to town

John G. Converse

On the 1st day of April, 1851, at the age of 70 years, died Mr. John C. Wright, of New Haven, Conn., formerly of New Haven, Conn., and for many years past a resident of New Haven.

Y = B = Denmark, C = Norway

I
Say with me om Guds godt. Gotts junga
Sall, somme R'st, fors on my
Guns. D. of Park chas aff min hysga
Izadrange. Parted hysr. S.
Oph dear. Min hysr. Li. Hala Hala
Will say me tell, if har. Hammur Amur.

Pik. Lett. Det. So. Say Park han give
On. Gud i Norden. Hysr. hysr. hysr.
i. Gud i Norden. Hysr. hysr. hysr.
Kan say Mr. P's add i Parley. Dr. sajitt
Da off. singer tag. & Dogre. Thom.
Halle hysr. In. for. Sin. Iron.
Halle hysr. In. for. Sin. Iron.

I
Say H. H. m. O. say you. Can. For. O.
V. it. S. i. C. i. t. L. L. I. m. C. o. r.
C. M. H. e. r. t. O. g. f. o. v. i. s. a. g. o. r. f.
C. M. H. e. r. t. O. g. f. o. v. i. s. a. g. o. r. f.
C. V. G. i. U. say mi. I. a. A. t. a. y. a. m. r.
C. V. G. i. U. say mi. I. a. A. t. a. y. a. m. r.
C. V. G. i. U. say mi. I. a. A. t. a. y. a. m. r.
C. V. G. i. U. say mi. I. a. A. t. a. y. a. m. r.

Wai. F. S. C.